

Resebrev - maj 2011. Vi utforskar amerikanska ostkusten!

Vi gled fram längs Intracoastal Waterway (ICW) och upplevde allt från total obyggd i träskmarker till moderna, livliga samhällen längs vägen. Ibland ankrade vi mitt i bushen och ibland i ett samhälle, beroende på vad som passade. Detta är ju också en del av Amerika, som vi hade missat om vi seglat på utsidan. Här finns gott om riktigt stora skapelser till hus, ofta ganska smaklösa. Och ett och annat fint för den delen.

Djur förstås, delfiner följer oss så snart ICW är nära havet och fåglar har ofta sina bon på de gröna och röda markeringar vi följer.

Längs Intracoastal Waterway

De gånger vi stannar vid någon form av civilisation, som vid Barefoot Landing intill Myrtle Beach, kommer folk direkt fram och frågar om vi seglat ända från Sverige till Amerika.

Nej, svarar kapten då. Vi tog vägen via Brasilien först!

Vi kikade in i en vinbutik som visade sig vara fabriken också. I ena halvan av lokalen stod stora plastkärll där vinet fick snabbjäsa. Hemkört hade vi kallat det för!

Myrtle Beach är populärt bland turister och står med en 60 miles lång sandstrand och allt annat du kan behöva på semestern. Barefoot Landing är inget mindre än ett center med mängder med restauranger och små affärer kompletterat med en stor resort.

Den kvällen vi besökte platsen var det live musik på vår närmaste restaurang, med ett band som spelade bara 10 meter från båten. Klart att vi åt middag i sittbrunn!

Fåglar bygger ofta bon på ICW's sjömärken

Det är grunt längs ICW. Det utlovade djupet är 10-12 fot, alltså 3-4 meter, men det stämmer inte alltid. Ibland är det mer än så och ibland är det mycket mindre. Sandbankar rör sig hela tiden och speciellt vid inloppen grundar det lätt upp. Något vi fick uppleva en dag. Vår pilotbok sa att det var grunt på sidan ut mot havet så vi skulle hålla inåt land. Så gjorde vi, och gick sakta, sakta, men ändå gled vi rakt in i en sandhög.

Vi kunde lätt backa loss själva men bakom oss låg en båt från BoatUS (motsvarande Sjöräddningen) och troligen väntade han bara på att vi skulle fastna. Han kom direkt fram och lotsade oss fram på det djupaste vattnet i rännan längs inloppet.

I Beaufort stannade vi ett par dagar. Det är en liten pärla längs kusten med bara ca 4 000 invånare, men med massor av anor från gamla sjöfarare. Den lilla staden har många fina gamla trähus från 17- och 1800-talet, ofta byggda av båtbyggare. Vädret är ostadigt och nu fick vi känna på bitande kalla nordvindar. Nattemperaturen gick ner till 12 grader och på dagarna blev det inte mer än 20 under ett par dagar. Dessutom med isande kall havsvind. Nästan som hemma i Göteborg!

North Carolinas Maritima Museum

Inne hos båtsnickarna

Här finns ett väldigt fint maritimt museum, som vi besökte. Man berättar om livet vid havet, båtarna man byggde, redskapen som användes och behovet av sjöräddning. Det ligger vrak längs hela kusten här utanför. Man kan också besöka båtsnickeriet tvärs över gatan och se när de bygger eller renoverar gamla träbåtar. Pirater var förstas en stor del av vardagen. Man är mycket stolt över att piraten Blackbeard togs till fånga och dödades här vid Outer Banks. Segerrusiga kom skeppen tillbaka med Blackbeards huvud hängande från peket en dag i november 1718. Årsdagen firas än idag med stor piratfest längs kusten.

För bara några år sedan hittade man hans skepp, Queen Anne´s Revenge, alldeles vid Beauforts Inlet (inloppet) där det legat sedan 1718. Helt begravt i sand. Nu bygger man om på museet för inom kort öppnar en permanent utställning med alla fynden från vraket. Vi fick se en liten del och det är spännande fynd man gjort.

Namnet Beaufort är vi lite undrande till. Det är ju också ett sätt att mäta vindstyrka, vilket fått sitt namn efter en engelsk amiral. Det var engelsmän som kom hit också. Här i North Carolina säger man "Boofort" medan orten med samma namn i South Carolina kallas "Bjufort". Stavningen är densamma. Givetvis sa vi fel.

Flera av öarna längs ute vid kusten är naturreservat med ofördärvade stränder, våtmarker och sanddyner. Och ett rikt fågelliv. Vid tog dingern till Carrot Island, som ligger mitt emot Beaufort, och gick längs den stig som finns där. En sandö men en grönskande sådan. Det är ju vår även här så grönt finns i alla nyanser och här växte vildkaprifol! 40-talet vildhästar skall också finnas på ön men vi hittade bara två av dem.

På vår sista morgon i Beaufort var det träbåtsfestival så vi stannade ett par timmar och kikade på många fina båtar. Motorbåtar och segelbåtar. Både nya och gamla. Härligt väder och sol från en knallblå himmel. Massor med folk.

Den som ville kunde få följa med ut på böljan blå. Eller kika in på båtsnickeriet och kolla bland annat hur man får in en modellbåt i en flaska.

Ett mycket speciellt hemmabygge

Ny roddbåt med fina detaljer

Härlig gammal segelbåt

Fin Chris Craft från 1950-talet

Norr om Beaufort går i princip ingen på utsidan utan alla följer ICW, även segelbåtarna, som nu blivit många fler än motorbåtarna. På utsidan, förbi Cape Hatteras, möts två jetströmmar som skapar våldsamma vindar och oväder. Det har gett North Carolinas kust öknamnet ”Atlantens kyrkogård”. Här finns gott om gamla fyrar, sjöräddningsstationer och piratlämningar. Och vrak förstås.

Innanför Outer Banks, som barriäröarna i öster kallas, ser Intracoastal Waterway lite annorlunda ut än tidigare. Här följer vi ibland kanaler och floder men färden går också över de stora innanhaven Pamlico/Albemarle Sound. Alla som seglat på Ijsselmeer i Holland vet vad det innebär. Grunda vatten som blir alldeles tokiga så fort det blåser minsta lilla. Vi passerade under vindstilla dagar och hade inga problem, annars varnar man för att ge sig ut på de öppna passagerna om det blåser mer än 6 meter/sekund! Vi träffade senare folk som beklagade sig över att det gått hög sjö, vågorna hade varit hela fyra fot! Det vill säga drygt en meter höga.

Lite konstigt kändes det förstas när vi gick ett par dagar på en kanal och på floder utan att se ett enda hus och utan att se andra människor än de få som fanns i de båtar vi mötte.

Men på fjärde dagen blev vi bordade! Av inga mindre än US Coast Guard. Som vi hade hört så mycket om. Under fulla segel (våra alltså) klättrade två man ombord medan båten med resten av besättningen la sig strax bakom med blinkande blåljus. Säkerhetskontroll! Det innebar att kapten gick ner i båten tillsammans med en av killarna från Coast Guard och kollade flytvästar och liknande medan vi muntligt fick svara på diverse frågor om båten, typ avloppstankar, och hur vi hanterar skräp. Uppe i sittbrunn satt inspektören, som var en trevlig kille, och skrev

på sin iPhone . När han var klar skrev han ut dokumentet på en liten, liten skrivare i ryggsäcken och vi fick ett dokument att visa upp om vi skulle bli bordade någon mer gång. Vi blev nämligen godkända!

Efter fyra dagar på vattnet, med ensliga ankringar, var det skönt att komma till civilisationen igen, nu till lilla fina Elizabeth City. Staden kallas för "The Harbour of Hospitality" . Här startade ett par gubbar redan 1983 att välkomna gästande båtar. De kallade sig för "Rose Buddies" och gav alla damer en ros och ordnade party för folk som kom hit. En av gubbarna, Joe, dog redan 1987 och hans rosenbuskar har sedan flyttats och pryder numera gästhamnen.

Storyn om Rose Buddies & Joes rosor

Här har man ordnat 14 fria gästplatser, var och en sponsrade av olika privatpersoner. Den vi låg vid var till exempel sponsrad av familjen Stuart, till minne av deras son som varit dykare. 48 timmar får man nyttja en plats, utan att det kostar någonting. Den andre grundaren av Rose Buddies levde ända till år 2007, och i hans anda fortsätter man. Så fort det kommit in fem nya båtar ställer man till party och bjuder på öl eller vin samt kex och ost. Vi besättningar som var där fick förstås varsin ros, plockade från Joe´s buskar, och en present från kommunen som idag är den som betalar för servicen.

seaQwest vid Stuarts båtplats

Men inte nog med det. Någon vaken affärsinnehavare hade kommit på att båtfolket saknar bil. Alltså är det bara att ringa till stora supermarketen så blir man både hämtad och körd tillbaka. Nu är vi ju i Amerika och behöver inte längre leta efter matvaror. Här finns allt man behöver och mer därtill. Affärerna är stora, superfräscha och oftast med ett enormt utbud. Bland annat kan man köpa bröddeg på burk. Det blir jättebra. Bara att starta ugnen på morgonen.

Här är det inte svårt att fylla en vagn!

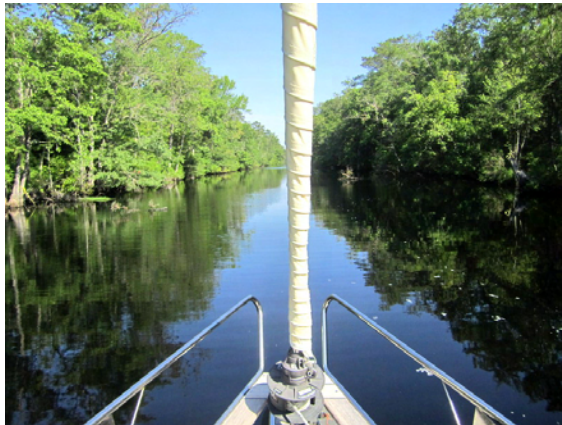

Utöver all gästfrihet mot båtfolk är Elizabeth City en trevlig stad med den gamla stadskärnan på bekvämt gångavstånd från hamnen. Här står ännu många fina byggnader från 18- och 1900-talet. Staden växte fram efter att The Dismal Swamp Canal öppnats i början av 1800-talet. Idag växer den främst på grund av sin närhet dels till havet och dels till Norfolk.

Typiska trävillor från ca 1915 i Elizabeth City

Här finns också ett fint museum som beskriver livet här i Pasquotank (som kommunen heter), från indianerna som en gång bodde här och fram till idag. Ett liv till hälften på vatten och till hälften på land. Innanhavet Albemarle har förstås alltid varit viktigt och här i Elizabeth City gjorde bröderna Wright mycket av sina förberedelser till de berömda flygningarna, som gick av stapeln från Outer Banks, en timmes resa härifrån.

Tidigt en morgon lämnade vi Elizabeth City och gick längs Pasquotank River, som sedan övergick i Dismal Swamp Canal, dit vi slussade in. Det var helt stilla och otroligt vackert. Lite trolskt och så man nästan höll andan och inte vågade säga något för att inte störa. Floden var inget större problem, men i kanalen är det grunt. Det utlovade djupet var inte mer än sex fot, det vill säga detsamma som vårt djupgående. Oftast var det lite mer men det flyter grenar på vattnet och under ytan gömmer sig sjunkna stockar. Ett antal gånger smällde det till i seaQwest´s köl. Inget allvarligt men lite pirrigt var det. Det var inte bara i vattnet faran fanns. Över kanalen hängde grenar så vi fick även ha utkik uppåt och väja för dessa! Vi tog till och med ner vår bimini, något vi inte gjort sedan den sattes upp på Kanarieöarna.

Helt stilla morgon

Spana uppåt går lätt utan bimini!

Många motorbåtsägare vågar inte gå här i Dismal Swamp (dystra träsket) så det var många som höjde på ögonbrynet när de fick höra att vi, med vårt djupgående, hade tagit oss igenom.

Vattnet var alldeles brunt men skall vara både gott och hållbart, då det "silas" genom de översta jordlagren som bland annat innehåller rester av cypresser. Förr hämtade man vatten här inför långa båtresor. Kanalen är USA´s äldsta som fortfarande är i bruk. Den öppnades redan 1805. På mitten kan man ta dingens in till Lake Drummond, en liten sjö mitt ute i träskmarken, med helt orörd natur.

Vi stannade vid en gratisbrygga intill ett center för kanalen där man anlagt fina gång- och cykelvägar för den som vill kika på naturen. Vi traskade förstås runt. Här i träskmarkerna lever bland annat gråräv, svartbjörn och vildkalkoner. Vi träffade bara på den sistnämnda sorten vilket räckte bra för oss.

Nattstopp mitt ute i ingenstans

14 maj i Norfolk. Var ett av våra mål, som vi klarade. I Norfolk var det nämligen vårmöte för AGLCA (Americas Great Loop Cruiser's Association) vilket vi ville delta i. Här samlades 60-talet båtar och ytterligare besättningar hade kommit flygande och bodde på hotell. I fyra dagar kunde man umgås med andra "loopare", gå på föreläsningar om de olika delarna av loopen men också i säkerhetsfrågor och liknande. För oss innebar det massor av nya kontakter och flera fina tips inför vår Loop. Utöver oss deltog bara en segelbåt men vi fick också besök av loopare i segelbåt som startar i New York i juni. Överlägset vanligast är en motorbåt av modell tug. Alltså robusta, deplacerande båtar med litet djupgående och massa boendetrymme.

Men Norfolk är en storstad som har mycket annat att erbjuda också. Bland annat finns här världens största flottbas. Här fick vi båda för första gången under vår USA-vistelse visa legitimation för att få en öl till maten! Troligen inte för att vi såg så unga ut, även om vi är barnsliga, utan för att lagen faktiskt säger så. Det blev en promenad i de historiska kvarteren, många fina hus här också! Vi åkte även med den lilla färjan över till Old Town i Portsmouth, en tur som inte gav så mycket.

Symbol för Norfolk, finns i alla färger

Alldeles intill vår marina låg Nauticus, ett maritimt museum med utställningar om den amerikanska flottan, olika delar av livet i havet och krigsfartygen förstås. Här klappade vi haj och rocka och mötte hästskokrabban. En krabba med ett stort skal över sig och som lever på djupt vatten. I maj och juni kommer den upp på skyddade stränder för att lägga ägg. För att skydda sig hänger ett antal hannar på varje hona så att man ser stor och skräckinjagande ut.

Här finns också USS Visconsin, ett av världens största slagskepp, som deltagit i andra världskriget, Koreakriget och Gulfkriget. Ett helt enormt skepp som är 270 meter långt, 33 meter brett och som gör hela 33 knop! Att promenera på dess däck var mäktigt minst sagt.

270 meter är låååångt!

Återigen blev det några transportdagar. Vi gör ofta så. Sträckan Fort Lauderdale till New York är över 1 200 Nm och vi gör den på bara 6 veckor. Det innebär att vi måste välja ut de ställen vi vill stanna på och däremellan ta oss fram effektivt. Därför går vi oftast några dagar, långa dagar då vi bara ankrar någonstans och sover över. Detta för att få maximal tid i de stora sjöarna under sommarmånaderna. Vi vill ju inte bli kvar där när höstkylan kommer. Vi avverkade därför stor del av Chesapeake Bay på några dagar.

I en fin ankarvik längs Chesapeake Bay

Säsongen är fortfarande inte riktigt igång och vädret är ostadigt. Något vi främst märker på de ständiga varningar som ges på radion. Åskväder och blåsväder var och varannan dag. Mörka, mystiska moln som drar över himlen. Vindstilla dagar. Vind från fel håll. Tydligt mycket lokala väder. Hittills har vi fått lite regnkvätt på oss, hört åskan och flera kvällar sett enorma blixtrar.

Ett mysigt stopp vi gjorde var i Solomons Island. Här finns nog fler båtar än invånare. Kanske inte så konstigt, med sitt läge vid Chesapeake Bay och sin närhet till Washington.

Populär sommarort som inte är större än att allt finns inom gångavstånd. I varje vik finns en brygga och marinorna är många. Det marina inslaget finns i många affärer och här fick kapten in en fot och sålde sina första kalendrar för 2012 med "Seamarks". Vi hade nämligen fått 25 stycken demoexemplar skickade till Norfolk.

Har du missat vad det är? Läs på vår hemsida.

Fyr från Chesapeake Bay, idag museum

Ankring, ja. Till skillnad från våra seglingar i hemnavatten, då vi sällan ankrade, är det idag det som gäller för det mesta. Vi har ett Deltaankare på 20 kilo, alltså en storlek för stort för vår båt. Det var perfekt i Karibien där det snyggt grävde ner sig i sanden. Här i USA är det oftast lera på botten, vilket kräver lite annan teknik. Vi backar lite sakta så ankaret faller ner rätt och låter det oftast sjunka ner lite innan vi drar fast det ordentligt. Hittills har vi inte draggat en enda gång utan sover gott och tryggt om natten. Vi har även ett gammalt Bruceankare på 12 kilo som aldrig används och köpte ett Fortress som reserv. Det har vi använt ett par gånger då vi ankrat i riktigt geggig lera, funkar jättebra.

Main Street i Annapolis, havet i bakgrunden

Det är ett omväxlande liv man lever. Ena dagen kommer man inte iväg förrän efter lunch och ankrar vid 8 på kvällen. Nästa dag är man igång tidigt och framme vid målet redan klockan elva. Målet, som var Annapolis, i norra delen av Chesapeake Bay. Charmigt och mysigt, en mix av Smögen, Marstrand och Gamla stan - när det är som bäst. Vi kom dessutom på första sommarlördagen. Strålande sol, värme och förstås massor av båtar och människor. Härlig stämning!

Vi hyrde en bil och körde till West Marine där vi hade bokat två cyklar. Vi har kommit på att med vår långa vistelse i USA kan det vara klokt att ha sådana. Då blir det lätt att ta sig fram och man kan själv trampa iväg till en supermarket. Dessa ligger nämligen alltid långt från hamnen och downtown, där vi oftast hamnar. West Marine har tagit fram en liten fin ihopfällbar, helt i rostfritt och aluminium. Dessutom till ett bra pris. Just nu var det ett bra rabatterbjudande (till imorgon) så vi köpte dem för 300 US\$ styck.

Med cyklarna i bagagen satt vi kurs mot Washington DC. Något man kanske inte tänker på är vad DC står för. Med en GPS i bilen går det lätt att hitta, men det första man skall mata in är stat. Maryland var vi i men där fanns inget Washington. Att huvudstaden inte ligger i staten Washington visste vi men var skall man leta. Efter lite kikande på kartor löste det sig, District of Colombia, alltså DC! På söndagar kan man dessutom parkera överallt i Washington så denna dag blev det bil i stan och promenader. Vi traskade omkring i mysiga Georgetown där vi hittade C & O-canal (Chesapeake-Ohio) som än idag gör turer med åsneddragna båtar via många handdrivna slussar.

Slussning i mysiga Georgetown

I slussarna drivs båtarna med handkraft!

Efter söndagsbrunch hamnade vi på det läckra House of Sweden, ritat av ingen mindre än Gert Wingårdh.

Här träffade vi på en svenska som tog oss med upp på takterrassen där man hade fin utsikt över många landmärken, bland annat Watergate och Kennedy Center som låg precis intill.

Mitt inne i city hittade vi en parkeringsplats och kikade på Washingtonmonumentet, 170 meter högt och byggt av 36 000 bitar av marmor och granit. Den översta stenen väger 2 ton! Det är byggt i två omgångar på grund av pengabrist, första delen restes 1848 och sedan var det avbrott fram till slutet av 1870-talet då man så smått återupptog arbetet men först 1888 stod monumentet färdigt. Skarven mellan första och andra delen syns tydligt då stenen har en skiftning i färgen.

Vi gick runt Vita Huset och till dess besökcenter, där man bland annat visar husets historia. Byggt redan 1800, delvis förstört av engelsmännen 1814 men återuppbyggt. Tillbyggt ett par gånger, senast 1902 då Västra flygeln tillkom och huset officiellt döptes om till Vita Huset. Här har alla USA:s presidenter, utom George Washington, bott. Han dog ju innan huset byggdes.

Washington skapades då kongressen år 1788 beslutade att hitta ett självständigt område för den nya huvudstaden. Helt oberoende av de andra staterna, därav District of Columbia. Området köptes för 25 dollar och fransmannen Pierre Charles L'Efant fick uppdraget att skissa upp staden som fick det typiska amerikanska rutmönstret av gator men dessutom diagonala avenyer som skär tvärs igenom centrum.

Washington ligger alltså i Maryland, där Annapolis är huvudstad, men styrs inte av dem.

Nästa dag cyklade vi ner till Capitolium, hjärtat i Washington och beläget precis i dess mitt. På amerikanskt vis är det mycket välordnat och man får gå på en guidad tur som var både intressant och informativ. Mest imponerande är ändå att man redan från start tänkte i de banor som gäller än idag, med sin senat och representanthuset. Här finns också fullt av statyer då varje stat skall skänka två stycken, som de sedan kan byta ut. Själva byggnaden har ändrats ett antal gånger. Egentligen var den samtida med Vita Huset men den första brann ner 1814 men återuppbyggdes i lite större stil. Sedan har den byggts till och dekorerats i många, många omgångar. Kupolen var från början bara 17 meter hög och byggd i trä och koppar. Dagens marmormålade järnkupol färdigställdes 1863 och är en av världens största. I Washington får inga byggnader vara högre än Capitolium, förutom Washingtonmonumentet, så några skyskrapar kan det aldrig bli tal om här.

Perfekt fortskaffningsmedel i storstad!

Capitolium, Washington

Eftermiddagen var tänkt att vikas för museum men ett strålande väder gjorde att vi ändrade oss och gled runt på våra cyklar längs The Mall och i parkerna och bara njöt. The Mall är parken mellan Washingtonmonumentet och Capitolium och kantas av stora museibygnader. 1,6 kilometer lång, vilket är det samma som 1 mile eller, om man så vill, 10 block. Många stoppade oss och frågade om de små hojarna. Jag gillar min skarpt!

Så småningom letade vi oss in till Institutet för Amerikas Indianer och fick en fin rundvandring, ledd av José, indian från Bolivia. Lärorikt! Själva museet har skapats utifrån George Gustav Heye's samling. Han hade under 45 års tid samlat material från indianer och öppnade själv ett museum i New York 1916 som han drev fram till sin död 1957. Samlingen består av över en miljon objekt så bara en bråkdel visas upp.

Läcker huvudbonad vi såg på Indianmuseet

Tillbaka i Annapolis fanns där en hel del att kika på också så vi beslöt att stanna ett par dagar. Bara att vandra runt och insupa atmosfären var mysigt. Vi cyklade runt en dag men annars är själva centrum så litet att allt nås på gångavstånd. Mängder av gamla byggnader, de flesta med sitt originaltegel kvar, bland annat ett av USA:s äldsta stadshus. Trevliga små affärer och gallerier fanns det gott om. Här kretsar mycket kring båtlivet och varje onsdagskväll är det segling som gäller för de bofasta. Då är alla ute! Antingen i båt eller på någon av stadens alla mysiga pubar.

Och USNA! United States Naval Academy. Sjökrigsskolan som funnits här sedan 1845 och som är som en "stad i staden". Vi var dessutom där under Graduation Week, så staden var fylld av vitklädda blivande marinbefäl. Och befälkor! Massor av tjejer genomgår idag denna utbildning. På fredagen skulle det bli examen, efter 4 års studier, så det fanns gott om tillresta föräldrar, pojk- & flickvänner, barn, mormödrar och husdjur längs gatorna.

Tjusiga officersvillor på USNA

Och fina båtar att träna på!

Blivande marinbefäl

C&D Canal (Chesapeake & Delaware) tog oss, med härlig medström, till lilla, mysiga Delaware. Här tog vi helg och hade ett par lugna dagar då vi bara pysslade om båten och gled runt på våra cyklar. Lite umgänge med andra "loopare" blev det förstås också. Vi hade skaldjursafton och gav oss på krabborna som alla pratar om. Blue boon crab är väldigt fint här. De är ungefär som våra krabbor hemma! Sen finns det helt benlösa sorter och så finns det snow crab. Liten kropp och jättestora ben, mums!

I dessa trakter landsteg svenskar en gång och etablerade kolonin Nya Sverige! Strax norr om oss ligger Wilmington, som grundades redan 1638, men då hette Fort Christina. Svenskarna kom hitseglandes med Kalmar Nyckel, skeppet som man byggt en replika av och som idag används i olika festliga sammanhang här. Vi hade tänkt ta bussen till Wilmington för att kika på skeppet men hon var redan långt söder om oss, i Lewes

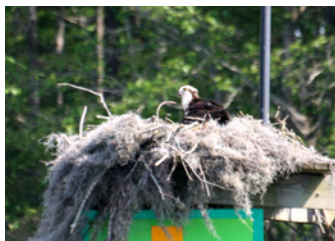
denna helg. Det var nämligen Memorial Day på måndag 30 maj, vilket firades hela helgen. Då uppmärksammar man alla som stupat i krig för USA. Helgdagen hette tidigare Decoration Day, men vi såg bara hus och staket som dekorerats denna dag. Överallt hängde banderoller och amerikanska flaggor.

Vi startade ännu en transportsträcka, fyra dagars segling med stopp för att sova på nätterna, skulle ta oss till New York. Än en gång kunde vi konstatera att det blir extrema vädersituationer här. "Flooding" varnades det för både här och där. Även om det inte var lika allvarligt som kring Mississippifloden är vattenståndet väldigt högt på många ställen. Och nu hade vi även fått "Heat warning". Detta som en efterföljd av de tornados som drog fram kring Mississippitrakterna för någon vecka sedan. Första dagen blev det helt vindstilla, vattnet låg som en oljig spegel och det var mycket varmt. Inte en vindpust!

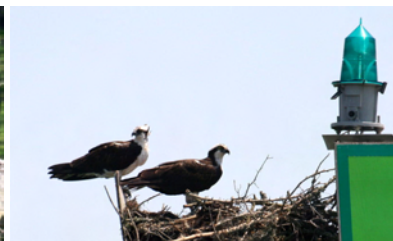
Men också stilla morgnar då bara vi och delfinerna är vakna. Dimma. Varmt & kallt vatten, med snabba ändringar från 26 till 20 till 15 grader i vattnet. Men härligt att vara tillbaka på havet! Med blått vatten runt båten. Vem vet? Det blir kanske en nattsegling direkt mot New York.

Heléne @ seaQwest

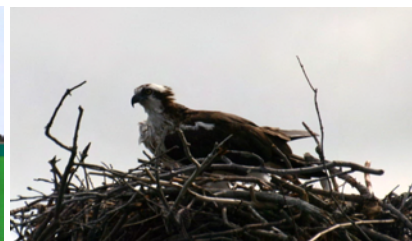
En liten udda upplevelse denna månad har varit att få följa fåglars utveckling, från liten unge till fullfjädrad flygare. Ser nästan ut som en liten örn men här heter den Osprey, i Sverige kallar vi den för fiskgjuse. Här följer ett litet smakprov:

Små ulltottar som kikar ut

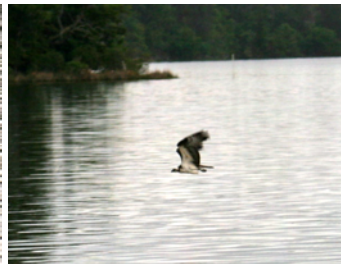
Ivrigt bevakade av sina föräldrar

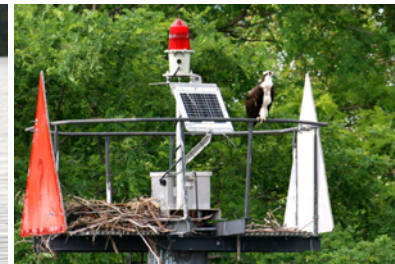
Men liten blir stor

Dags att pröva sina vingar

På jakt efter sin egen mat

Och utflyttad till eget bo